

Йордан ***ФУРНАДЖИЕВ***

ВЯРА

Със стряскащи събития и новини
отново ме посреща тази вечер.
Какво предсказва тя за бъдните ни дни?
На хаос и войни ли сме обречени?

Ще съкрушим веригите ти, знам,
обреченост тревожна във душите.
Тя ражда страх, омраза и злина.
Човешкото във нас убива скрито.

Заложени в житейския ни път,
как много клопки трябва да избегнем.
Фалшиви ангели ни дебнат
със дарове фалшиви да ни съблазнят.

Малцина съумяват в сладкия нектар
на думите лъжата да усетят
и на двуличието да съзрат лика.
Самотниците са в пустинни степи.

Аз вярвам – ще изгрее оня светъл час,
когато те с послания ще тръгнат,
като апостоли Христови между нас,
мечтите ни за друг, хуманен свят да сбъднат.

АФИШИРАНА ИЗМАМА

На моето стъкло прилепваш, крехък лист,
от северняка яростно подгонен.
На свойта есен си танцуващ жълт афиш,
на багрите и свода ѝ оловен.

И зимата ми, идваща по моя лик,
се афишира днес със знаци много –
в очите ми със стихващия огън,
със бръчките – с годините застинал вик.

Коварна зима, плъзнала в плътта,
не парадираш ли с една измама?
Зад знаците ти зли е скрита драма –
трагедия от бунта на кръвта;

на битката ѝ тежка във духа
със гаснещите сетива, с тъгата,
със пировите ѝ победи кратки
над вихрения бяг към вечността.

ЗАВРЪЩАНЕ

Забравих думите ти, животворно слово,
заради жалки страсти и площаден вик.
Забравих, че съм неизвестен твой войник
и към окопа ти се връщам днес отново.

Днес плиска ме със приглушени светлини
отново есента и меките ѝ длани
пред моя жаден взор разкриват очертани
незнайни пътища към нови ширини.

А есенното слънце кротко с мене сяда
да озари и мисълта и белия ми лист,
дордето всяка суета у мен не прегори
и не се скърши всеки полет неизстрадан.

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, главен редактор. Отговорни редактори: Сн. Костадинова, Б. Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://www.slovo.bg/old/vutimsky

ISSN 2738-7798

Йскри в Йскрец
словесното огниво.
И сее
във душата светлина.
Сеяч е то
на дефицитно
слово,
разнасящо
човешка
топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година IV, брой 49, март , 2023 г.

ПРОЛЕТЕН ПОЗДРАВ

През пролетта Бог украсява природата, така както никой не може да се нагизди. Заобикалящият ни свят всяка минута се променя, обсипан с безброй нови, пролетни цветове. Топлото слънце, надвило зимната слана, възкресява природата за нов живот и в тази омайна симфония се раздвижва всяко живо същество, бидейки част от нея – с неземната радост, дадена му от Твореца-„Поет на небето и земята“ . Пчелите бързо облитат новия пролетен свят, а птиците от ранни зори възпяват своя Създател, и славеят слави Съзидателя…

… Още преди години, когато хванах писалката над белия лист, осъзнах, че пръстите на ръката ми са свити, като да се прекръстя. Палецът и първите два пръста – в едно, а последният и предпоследният – събрани към дланта. Изобразявайки трите лица на Светата Единосъщна, Животворяща и Неразделна Троица и двете естества на Спасителя – божественото и човешкото, съвсем явно и разбираемо е, съчетавайки в себе си сърцето, мислите и волята човешка, този акт да е тайно свещенодействие; той да разкрива съкровени и верни истини – достижения на разнообразния човешки опит, чистотата на мисълта и някои домогвания на разума, озарен от божествените енергии. Не следва на белия лист да се появяват кощунствени и безплодни голословия, празнословия и многословия.

Продължава на стр. 2

Подтикван от препълненото с вяра сърце, с благодарност за всичко, през благочинно оформената ръка се изливат идеи и образи на истината и верните слова на мъдростта придобиват форма, осезаема и разбираема. За това, казано е: „Който има уши – да слуша, който има очи – да гледа“.

Няма по-силна проповед от заобикалящия ни свят и добрия пример за подражание. Думите са най-слаби. Затова гледайки, нека проумеем, че точно през пролетта са онези дни, когато мъртвостта отстъпва мястото си на живота, студът и сланата са прогонени от топлите лъчи на животворното слънце… И ако човек се взре в това тържество на младостта, в тази абсолютна промяна, не само с физическия си взор, но и с духовните си очи, той непременно ще види, как светът около нас, като че ли се подготвя за Великия ден на Христовото Възкресение; как иска да посрещне празника с нова и чудна премяна, единствено достойна за своя Творец.

Ще дойде Велика събота… Аз съм виждал, как на този ден, рано сутринта, хората си купуват нови дрехи и обувки, нови шапки. Изпират красивите и шарени одежди и пременени, среднощ отиват да посрещнат възкръсналия Господ. Да, наистина! Това е достойно за похвала, но по-важно е да отидем на това тържество духовно пременени, защото Възкресението е духовен празник, в прослава на вечния живот на душата.

Нима полето не се променя изначално? До вчера сухо и безжизнено, днес прилича на зелен килим, изпъстрен с шарените цветове на игликата, жълтото глухарче и ароматните теменуги… Из мъртвите клони на дърветата набъбва животът и цветните пъпки се разпукват, нетърпеливи да родят хиляди плодове… Дори гората по онези сиви върхари, брулена от ледните зимни ветрове, чиито клони се превиваха и кършеха под тежестта на мокрия нощен сняг, днес, сякаш забравили студа, събудени от живителното слънце, се покриват с безброй листа: зелени и млади. Тъмният бездушен лес, само за месец и малко, се превръща в уханна и свежа гора с опияняваща дъхавост, изпълнена със звуците на неземния птичи хор.

Ето това е промяна. Тя е предизвикана от победоносното слънце. Но нима нашето слънце е по-слабо? Нашето слънце е Самият Христос, Победителят на смъртта. Колко по-дълбока промяна трябва да предизвика божествената светлина на Спасителя вътре в нас, ако отворим очите си за нея… И ние, като останалото творение, сме суха и изстинала материя, която може да бъде съгрята и напоена единствено с Таворска светлина и Ермонски дъжд. А живителни сили за добри плодове и дела може да ни влее само светлината на Христовото Възкресение.

* * *

Веднъж отпил от ласкавите двери
на пролетната утрин светлина,
не ща да чувам зимната феерия,
не ща да виждам зимната слана.

Че по е мила пролетта с цветята,
със гълъбите бели, с песента…
и Господ със десницата си свята
с природата да прави чудеса.

Иди си бързо, снежна, бяла зима,
стори поклон на пролетта!
Възкръсват по Великден несравнимо
Христос, мечтите, цялата земя. †

„Поет на небето и земята“ (ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς) В гр. оригинал на Никео-Цариградския символ се използва думата ποιητὴν – поет, което в българските преводи е преведено като Творец ***(Бел. авт.)***.

Проф. Румен ***СТОЯНОВ***

СТОЛИЧНА БИБЛИОТЕКА „СИМЕОН РАДЕВ”

Столичната библиотека е една от най-важните в България: неоспоримо. Както и обстоятелството, че собствено име тя няма. Преди години говорих в нея, защо не ѝ се тури едно име достойно по значимост. Предложението ми бе отхвърлено, отблъснато, низвергнато (къш, циба), с довод, който в ушите (не смея да река ума, понеже сивото вещество в нея чутура не оправдава тая задължаваща дума) на произнеслия го звучеше буквално: Конгресната библиотека в САЩ да не би някакво друго название да има, Конгресна и толкоз. Пред тия несъкрушими словца моя смиреност не можа зъб да обели: капут. Но поне да си изложа на всеслушание какво ми бе на душата, душата още сърцето.

Мигар САЩ (както нявга СССР) са поредното мерило какво да мислим, още – предприемем? Как се нарича въпросната им библиотека е само тяхна работа: нас то с нищо не задължава: освен като необорима опора на тукашните вечни роболепници, чуждоугодници, служебаши. Ами ако на великия Ю Ес Ей един прекрасен ден (там всичко е от прекрасно по-най-прекрасно) хрумка го думне име да сложи на въпросната библиотека, нима тутакси, тозчасно ще я и ние последваме? Добре де, щом някъдешни национални театри, национални библиотеки също нямат допълнително обозначение, това означава ли това, че и нашите не бива да са „Иван Вазов”, „Св. св. Кирил и Методий”?

Та: защо Столичната библиотека не я наречем „Симеон Радев”? Той живя току до нея, зад гърба ѝ, без преувеличение: на броени крачки. Бях приятел с неговия син Траян, писма разменяхме, той предговори книгата ми „Аз съм българин”, ходил съм в апартамента многажди. Впрочем на сградата няма (?!) възпоменателна плоча.

Би било излишно да обосновавам кой е Симеон Радев и какво той стори за родната книжовност, култура, дипломация, политика, за българщината в Македония. Какво чинат братята американци в собствената си държава не следва да го наподобяваме подлизурски, а че слагачески: тяхната действителност (слава Богу) не е нашата. Полезно е да знаем кой какви ги върши, но тая осведоменост не трябва в никакъв случай да равнозначи с низкопоклонство. Мчи щом предишното равнис по СССР пак е в (неотменима?) сила и единствената разлика е, че новият наш стопанин се зове САЩ, нека сме до край последователни, към него, и махнем хилядите лични имена по читалища. По тоя начин ще онагледим своето понастоящо верноподанство. А и гениалното шопско твърдение „Най-мразим да мислим, оти се потим” (с разновидност „Най-мразим да мислим, оти нищо не можем да измислим”.)

Столичната библиотека е посещавана от млади хора, които нищичко не знаят за написалия „Строителите”. Пак ли (както с цар Самуил) ще чакаме скопските незаситими македонисти, окрали историята на България, да извратят и делото на великия българолюбец от Ресен, днес в Р Македония, та едва подир туй, след дъжд качулка, да ни дойде вечният втори акъл и да утвърждаваме Симеон Радев като българин? И още: ако ние не тачим заслужилите към отечеството, кой? Нам е криво, че малко ни знаят по света, но: защо иноземци да ни знаят, щом ние самите не правим достатъчно да се знаем помежду си? †

Веселина ***БАШОВА***

* * *

Онази част от мен,
която не обичаш.
Виждам лицето си
сред водните ти
отражения.
Пакостѝ в живота ни
близостта със спомените.
Мои ли са или твои?
Искаш ли да излезем
от старите обувки?
Виж напъпилата пролет!
Докога ще си
припомняме крачките ѝ?
Ще се спъваме,
ако имаме любими дни.
Знам защо ровичкаш
с върбова клонка.
Мътиш морските дъна
преди да полетя.
Наричаш това
добронамереност.
Дъгата е онази част
от мен, която
истински обичаш.
Не носѝ товарите ми!
Моля те, разхождай
мислите ни боси
по асфалта
часове преди изгрева!

* * *

Позволявам на егото
да говори, докато
издишам от дробовете си
поредната зимна нощ
Моля го за кратка реч.
Въртя се около себе си.
Мислите моментално
разреждат кръвта.
Искам да запуша устата
на дърдоркото.
Поне ръцете му някак да
вържа.
Човърка ми в настройките
и замръзвам.
Откъсвам се от слънчевата
система.
Пречи ли да изслушам
"глухарчето"?
Преглъщам негова мисъл
и после още една...
Стичат се капки вино
по стъкленото небе.
На дланите ми
лежи върхът
на планината.
Ехото повтаря речта
на аза и губя своята
автентичност.
До него има възрастен
с червени замръзнали уши,
останал без дъх
от катеренето.
Отпивам глътка вино.
Уча се от звездите
на споделена любов.

* * *

Гарван кръжи
всред нощното небе.
Не искам да грачи
с пълен обхват.
Ехото повтаря
всяка негова песен.
Виждам уморен
гълъб в огледалото.
Развиделява се.†

Александър ***ВУТИМСКИ***

ПРОЛЕТ

Ветрове, ветрове, ветрове,
дървесата залюшнати лудо,
като ручей размръзнал пробудихте
мойто снежно сърце, ветрове!

Весел блясък цъфти във очите ми.
Всеки храст, всяка клонка трепти.
Нашироко звънят равнините
и дълбоко в земята тупти

едно бодро, огромно сърце.
Звънко слънце, нахлуй във
колибите!
От просторния лъх ще загрибаме
с пълни шепи. Могъщи ръце

ще протегнем към мокрите
плугове.
– Ето стъпки, лъчи, гласове.
Кой сега над просторните угари
тича луд и звъни, и зове?...

Ветрове, ветрове, ветрове,
дървесата залюшнати лудо,
като ручей размръзнал пробудихте
мойто снежно сърце, ветрове! †

Д-р Вероника ***ИВАНОВА***

ДА ЗАСТАНЕМ ПРЕД СЪВЕСТТА СИ

<u>Не е нужно да бъдеш важен, важно е да бъдеш нужен или за подвига на съвременния човек между искам и трябва.</u>

Думи като дълг, подвиг, саможертва, изгубили сякаш своето съвременно звучене, възкръснаха отново в сирените от близката война. Изведнъж сигурният, комфортен и осигурен живот, замириса на барут и на кръв. Поне така беше в началото, плачехме с войнишките майки, с онези, които никога вече няма да прегърнат синовете си, но после? После дойде лятото и показа колко е кратка паметта за лошото, неприятното, за дълга и саможертвата. В думите ми няма обвинение или морален укор, по-скоро тревога: **можем ли открито да застанем пред съвестта си**? **Съвременният човек, подложен на толкова изкушения, е неспособен да ги разпознава;** приспиван от мантрите на позитивната психология, която ни учи да търсим желанието, на всяка цена, да живеем с „искам“, да сложим себе си в центъра на живота и да превърнем егоизма си в идеал. Все по-заслепени, тичайки след това желание за радост, мечта за щастие, така измамни и преходни, без да се усетим, стигаме края на пропастта. А може да бъде малко по-иначе, може. Дори лекарите доказаха, че **едно съвременно заболяване, като депресията, се лекува не чрез търсене и получаване на грижа от другите, а обратно – чрез отдаване.** Само отдавайки енергия, жертвайки, можем да я получим обратно. Не случайно това е и най-бързото и най-естественото решение на невротичните ни проблеми, около които се концентрираме и заприличваме на куче, което се увива около дърво.

Вгледани в себе си, дали не ослепяваме за истинските човешки ценности и качества, които притежаваме, които могат да бъдат придобити единствено и само в служението на другите, в отдаването, а не в получаването. От дете радостта да подарявам, винаги е надвишавала тази от получаването на подаръци. При получаването има неудобство, задължение пред радостта на другия, която зависи от твоята в момента, дори и да не харесваш подаръка.

Но как, как в съвременния свят човекът, християнинът да постигне подвиг. Четейки житията на

светците, не се ли отчайва, не се ли отказва? Преди време, започвайки твърде самоуверено и разбира се неподготвена да чета „Лествицата” така се потиснах, защото още на първото, на второто стъпало, разбрах как не само не мога да изпълня дори и частица от това, но също и колко сме немощни и малки… Дори не можеш да си представиш, че човекът може да е това, което е?! И все пак, отвъд отчаянието, не са ли именно нашите дни времето на най-големия подвиг за християните, когато не умираме като мъченици, но живеем в такъв свят, в който всичко може да бъде подвиг?!

Неделя сутрин, спи ти се, цяла седмица си блъскал, в събота вечер си пийнал две чаши повече, гледали сте със съпруга/та филм до късно. Ако се подадеш на желанието, на това „искам“, то тогава няма дори да усетиш сладостта на ранното ставане и отиване в храма. Ето, може би така, с по един малък подвиг, с нещо наистина малко, скромно, по силите ни… Подвигът на многодетната майка, която не се оплаква или поне не чак толкова на другите, която забравя за своето искам и въпреки това, лицето ѝ свети, ръцете ѝ са топли, прегръщащи. Тя е разбрала, че вече не може да бъде весело пролетно розово-бяло клонче или вкусен сочен плод. Тя се е превърнала в корен, в стебло и от нейните грижи, от нейните молитви зависи какви ще бъдат плодовете. А човекът, отглеждащ възрастните си родители…? Майка ми, която изпрати и майка, и сестра и се грижеше до последно и за двете, тя не е ли извършила подвиг?! Бащата, който намира втора работа, за да изхранва семейството си, жената която носи вкусотии на болния в психиатричната клиника, който няма семейство…? … И светва надежда, светва и измества мъглата на отчаянието, че съвременният човек е само един консуматор и нищо друго. Какво излиза, че светът ни предлага не една, не две, а безкрайно много възможности за подвиг! С всяко надмогнато „искам“, в името на другия, в името на Онзи, който каза: *„Дойдете при Мене, всички отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя”*(Матей 11:28). Отрудени и обременени! Как само звучи?! Значи, не за ропот и не за оплакване се трудим и обременяваме, а по нашата немощ. Това е нещо съвсем малко, дребно: да изтърпим без ропот някоя обида, без да се озлобим, без да отвърнем. Ето най-големият и най-трудният подвиг: да превъзмогнем себе си, собствените си недостойнства: гняв, злоба, завист и суета… И радостта сама ще дойде, след служенето за другите и с другите. Няма как да не дойде, много по-истинска от онази, която сами преследваме, погубвайки живота си. **Защото радостта може да бъде само резултат от отдаването в името на това, за което християнинът е призван на тоя свят. Защото не да властва е дошъл, а да служи, не за покой и радост, а за подвиг, всекиму по силите и немощта.** †

Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

ТРЕТИ МАРТ – ЕМОЦИОНАЛНА И НЕЗАЛИЧИМА СТРАНИЦА ОТ БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

У нас годините преди и след 1989 г. безспорно си приличат по много елементи, но като че ли един преобладава: раболепното отношение – преди към Съветска Русия, а сега – към САЩ. Тези два феномена на пръв поглед изглеждат различни, дори абсолютно разнопосочни, но като държавно-политически актове те представляват до голяма степен едни и същи антибългарски деяния. Да, с Русия, отстояща недалеч от границите ни, ни свързват доста исторически събития през вековете, единосъщна вяра и други най-разнообразни близости… Все пак с руснаците казваме „Бог“, „хляб“ и „мама“ с едни и същи думи. Ако за някого това няма значение, за мен специално – има.

Ясно е, че във времето на тоталитаризма, България насилствено е държана в оковите на соц-лагера. А днес, във времето на свободата и демокрацията, по свободна народна воля ли пристанахме на Америка? Разбира се, по този въпрос общественото мнение е раздвоено. Едно обаче е сигурно: както някога ориентацията към Съветска Русия определяше културно-историческото развитие на държавата ни, така и днес наблюдаваме същите процеси. Това завъртане на сто и осемдесет градуса доведе до необходимостта да се тиражират и разпространяват нови лъжи, най-вече по отношение на нашата история. Но в елементарния математически пример става ясно следното: когато завъртиш едни полуистини надолу с главата, те си остават абсолютно същите полуистини, само че нагоре с краката.

Крайно време е да спрем с този експеримент и да започнем да казваме истината по всички важни въпроси, особено когато засягат нацията, възпитанието и образованието на идните поколения, от които в някаква степен ще зависи бъдещето на народа и състоянието на гражданското ни общество. Не казвам на държавата ни, а на народа ни, защото често пъти в световната история държавите биват погубвани. Но ще бъде загуба за световното културно наследство, ако нашият народ с езика си и земята си – най-древната чисто християнска държавност и култура на Европа, изчезне. Казвам най-древната, защото Елинската и Римската разполагат с езическа древност, а нашата писменост, произтичащите от нея българо-славянска култура и завидните преводачески и книжовни школи в Плиска, Преслав и Охрид, са възникнали и осветени в купела на православното кръщение. С българо-славянската писменост никога не са възхвалявани бездушните езически богове: ни източните, ни Римските, ни Елинските.

Та в този ред на мисли, полуистините не са полезни ни нам, ни на идещите поколения.

Отмина националният ни празник – Трети март. И слава Богу, бе отпразнуван подобаващо. Съпроводен бе от разногласия и коментари, но тяхното ехо не можа да заглуши достойното отбелязване на героизма на народа ни по време на Освободителната война. А това, че някои ѝ спестиха последното определение, а други я нарекоха „завоевателна“, въобще не ме притеснява. Зная, че точно те дълги години са я наричали именно Освободителна. Също така зная, че когато някои наши историци, още повече пък политици, започнат да си променят възбързо мисленето, на такива просто не трябва да се обръща внимание.

Ние в миналото сме били славен и многоброен народ, впечатлил и уплашил мнозина. Разбира се, днешните велики сили тогава въобще не са били велики. Тук става въпрос за Византия и Рим, части на една световна империя, все още не загубила разсъдъка и славата си. Към края на първото хилядолетие след Христа няма друга силна и единна държава с официална християнска идентичност и автокефална църква, издигната на невиждана, дори и за днешните мащаби, висота, в книжовно и културно отношение. Това е България, най-силната и голяма балканска държава, покорила духовно, без да заробва и гони, а чрез култура и просвета, повечето съседни нам езически племена, включително и източните славяни – русите. Ранното българско просвещение, което изпреварва с векове Западноевропейския ренесанс, оставя траен отпечатък върху много близки и далечни народи: това е българската азбука, Кирилицата.

Днес нито държавата ни е голяма, нито народът ни е многоброен, а неговото културно равнище също е незавидно. Но въпреки това, когато стане въпрос за култура и гражданска позиция, някои медийни звезди у нас, с постоянно присъствие, издигат гласа си и се изживяват като критици на глобални световни процеси и фактори от интернационална величина. Мнозина от тях, до вчера съвсем раболепно

възхвалявали всичко, що иде от Русия, днес споделят съвършено нови позиции и отново в нечия услуга, не щат да хвърлят и поглед на североизток и хулят всичко руско, освен руските култура и изкуство. Няма нищо лошо човек с времето да преосмисли някое свое становище, но точно тази позиция буди у мен едновременно и смях, и тъга, защото без да съм кой знае какъв изкуствовед, зная, че руската култура, руското изкуство, както и постиженията на руските учени, са признати на длъж и на шир – по целия свят. И никой, абсолютно никой интелигентен човек не го интересува, дали някой български историк или политик ги признава или не ги признава. И знаете ли защо не го интересува? Защото ние, в последното столетие, си спечелихме незавидната слава на тоталитарна и треторазрядна държава, където се потъпква свободата на словото, където всред народа витае страх от собствените му олигарси, впили здраво пипалата си в държавната снага, като паразити, и предали я на чуждо управление. Освен това всеизвестно е, че руската култура няма потребност от българско признание. Да говориш така, означава, че няма какво да кажеш, или те е страх да кажеш точно това, което мислиш. Всяко културно постижение, на който и да било народ ще бъде признато и тачено според своето достойнство и значимостта си, било тя местна или световна. Казал го е Ръскин: велико изкуство може да създаде народ, който носи в себе си голяма и религиозна душевност. Безспорно и руският, и българският народ носят в себе си такава християнска душа, но до колко тя е жива днес, това е друг въпрос. Що се касае до третомартенските коментари, те просто са плод на нечия фобия… Една от многото чуждици, които решихме да използваме, без да се интересуваме от същинското ѝ значение, което е гръцко и означава страх. Като християнин отказвам да разбера какво означава русофоб (русофобия), но доколкото знам в Русия никой не мрази, нито пък се страхува от българите.

Безспорен е фактът, че на този свят и братът често не е толкова близък, както съседа. За жалост, припомняме си тези истини само при трагични събития и бедствия, когато изпаднем в немилост. Гордея се, че нашият народ бе всред първите отзовали се на помощ на бедствията, застигнали източната ни съседка Турция, но също така зная, че ако, не дай-си Боже, това се случи у нас, всред първите, притекли се на помощ, ще е Русия. Не мислите ли?... Вероятно – да, но не у всеки има смелост да го признае. Аз съм сигурен в това.

Някой би казал, че през изминалите свободни години на демокрация, след 1989 г., политиците ни проиграха единствения шанс за укрепване и възраждане на нашата държава: сближаване на отношенията ни с Русия и Турция: модерни и силни държави с близки нам народи. България и преди 1944 г. има тази възможност, но тогава, освен че споменът за робството и войните е жив, надделяват различните политически стремежи и емоционални позиции. През тоталитаризма Турция се представяше за враг на България, но след 89-та нашите отношения с двете съседни държави определено не се развиха достатъчно ефективно, само заради презокеанските ни приятели. Дали пропуснахме поредния си шанс? Но питам се, какво щяхме да правим днес, когато политиката и действията и на двете ни съседки са твърде противоречиви, а може би и все още – тоталитарни. Ето защо националната идентичност и политическата свобода и независимост са абсолютно задължителни за всяка отделна държава, за всеки уважаващ себе си народ, а политическите съюзи не са благословени от Бога, защото там винаги власта отстъплението от Божията правда, надделяват лично-изгодните идеологии, а водеща е икономическата зависимост от силните играчи. Както добре знаем, общата отговорност е обща безотговорност. Справедливият и чист пред Бога народ, няма как да носи отговорност за чуждите грехове. Днес, на световната политическа сцена, се развяват знамената на алчни наддържавни и интернационални организации и съюзи; това са съвременните световни империи, които ще воюват за власт, надмощие и територии. И така ще е до последния ден на този грехопаднал свят. Те всички запалиха огъня на раздора и войната, но в последния, Божия ден, всички, проявили упорство и коравосърдечие, ще изгорят в собствения си огън.

От преживените катаклизми и трагедии светът недвусмислено разбра, че един от най-страшните белези на комунизма, национал-социализма и чистия социализъм е политическото лицемерие на техните идеолози и народни водачи. Тази черта е едноякчен близнак на лъжата и прийом на всички тоталитарни режими по света, включително и днешните. Струва ми се, че съвсем не е нужно човек да е завършил политология, за да забележи, че днес почти всички политически сили, независимо как се самоопределят, се държат като леви формации – и в идеологически, и в практически план. Близки са им популизмът, социалните реформи, раздаването на модерни права и свободи, и типичното за левите лидери – лицемерие. А народът ни е доверчив. Но аз все още смятам тази му черта повече за положителна, отколкото за отрицателна. Вярно е, доста от сънародниците ни мечтаят и за бързо забогатяване, но това е типично за всяко посткомунистическо общество.

Продължава в бр.50